

Imaórák

16.

Innen és túl...

2021. december

...Ne foltozd a tündérvöntöst
se mosollyal, sem imával.
Bájtállal meg ne öntözd.
Ráolvasás sem használ itt.
Ha ideje lejár: foszlik,
múlik, málik...

Mécs László: Ne foltozd a tündérvöntöst

Ajánlás:

Az ember földi élete véges. Tudjuk, hogy szembe kell néznünk a halállal, a magunkéval is. A mai kor embere inkább homokba dugja a fejét, gondolván, amiről nem beszélünk, nem tudunk, az nincs is. A korszellem is erre nevel, kényelmetlen ez a téma. Valóban, hit nélkül, Jézus által mutatott perspektíva nélkül, nem tud az ember mit kezdeni a halál gondolatával.

Jézus is átment a halálon, de feltámadt. Ez az út vár ránk is, ha követjük őt...

Plébániai füzetek

Beköszöntő

Kedves Testvérek!

A mai kor embere – miközben gyakran a halál kultúráját építi – nem hajlandó szembesülni saját létének végességével. A „carpe diem” szellemében teljesen a mának él, az önmegvalósítás leköti minden energiáját, gondolatát. Azután beüt valami nem várt esemény – számára, vagy családja, barátai körében,– és nem tud mit kezdeni a rászakadt tragédiával...

Testvérekkel beszélgetve a járvány súlyos társadalmi és mentális vetületeiről azt gondoltuk, hogy ez a világjárvány egy kicsit „visszatereli” az embereket a Trancendenshez. Csalódnunk kellett, nem nagyon tapasztaljuk a megtérés nyomait...

Jézus egyértelmű tanítást adott a földi halállal kapcsolatban is, mi több, Isten létére – embersorsot vállalva – maga is átment ezen a szűk kapun, hogy azután visszatérve bátorítson bennünket. Nekünk is ez az utunk. A hívő ember számára ez ad végső eligazítást és reményt. Mert az Ő igéje „örök életre szökellő vízforrás”.

Dávid király hálaénekére utalva (23. zsoltár: Az Úr nékem pásztorom...) így biztat Jézus:

*Aki nekem szolgál, az engem kövessen,
s ahol én vagyok, ott lesz a szolgálóm is... Jn 12,26*

Az imaóra meghallgatható honlapunkon a Média/Imaórák menüben, ill. a Mária Rádió archívumában az Imaórák között:

2021.11.19 - 23:20

2021. december

Imaóránk elején Andor atya kihelyezte az Oltáriszentséget, majd röviden bevezette imaóránkat.

*Szent vagy, Uram, szent vagy, minden fölött szent vagy.
Jézus kenyér színében, az Oltáriszentségben.*

Kedves Testvérek!

Mindenkit szeretettel köszöntök az imaórán.

A mai témánk a halál, illetve az arra való felkészülés. Néri Szent Fülöpről mindnyájan hallottunk, láttuk is a filmet: „Legyetek jók, ha tudtok!”, illetve szerintem szebb volt az: „Én a mennyországot választom” című. Nekem ez jobban tetszett. Ugyan tréfás szentnek ismertük őt meg, de tudott nagyon komoly is lenni. Időnként a piacon odament az emberekhez, beszélgetett velük, viccelődött. Egyszer csak hirtelen megállt és azt kérdezte: *Tettél-e valami jót ma? Hát igyekezzél, mert a halál nem vár!* Szóval, tudott ilyen is lenni – a halál nem vár. Úgyhogy a legjobb felkészülés a jócselekedetek gyakorlása. Kérjük az Urat, hogy valóban barátokozunk ezzel a gondolattal, hiszen minden embernek, nemcsak a nem hívőknek, a keresztényeknek is a halálban ott van a félelem is, meg a rettegés, mert valamilyen szempontból át kell élnünk, hogy megsemmisülünk. Ahogy Jézus is átélte ezt a kereszten. De – és ez az óriási –, hogy ki tudjuk mondani azt, amit Ő is, hogy „Atyám, kezedbe ajánlom lelkemet!” Akkor így imádkozunk!

Az ember a teremtett világ része, biológiai lény, élő organizmus. Mint minden ilyen: létrejön, megszületik – kicsírázik, kikel, fejlődik, növekedik, a genetikailag belekódolt feladatot ellátja: az életet valamilyen formában továbbadja. Azután ez az életnek nevezett magasrendű szervezettség az egyed számára egyszer csak felbomlik, elemeire széthullva visszatér az élettelen anyagvilágba. Mindez ilyen formában az emberre is érvényes. De ehhez az ember kapott olyan ajándékokat, amik kiemelik az élőlények közül:

- A legfontosabb, hogy halhatatlan lelkünk van, aminek a hordozója az időkeretbe helyezett, romlandó földi testünk.

- Azután, amiről eddig beszéltem, annak tudatában vagyunk. Öntudatra ébredt élőlények vagyunk. Ez meghatározóan megkülönböztet, kiemel az ösztönök irányította, genetikailag meghatározott felépítésű és működésű többi élőlény közül.

- És a kinyilatkoztatásból tudjuk, hogy Isten a saját képmására és hasonlatosságára teremtett bennünket. Ez belénk van kódolva, még ha nem is tudunk róla, vagy éppen tüzzel-vassal tagadjuk, lehazudjuk is.

Hogy mit jelent az a fogalom, hogy élet, azt sok tudós, filozófus próbálja definiálni. Most nem is ezzel szeretnék foglalkozni. Az életet mi egyszerű emberek, egyszerűen csak éljük, nem nagyon szoktunk filozofálni. Viszont annál jobban izgat bennünket, hogy mi van, mi lesz életünk végén, illetve utána.

Mai imaóránk mottója: Innen és túl. Vagyis, hogyan kell értelmezni életünket, hogyan tartozik bele ebbe az eltávozásunk, a halálunk is? Indításként idézzük fel Dsida Jenő elgondolását erről.

Dsida Jenő: Tóparton

Tóparton ülök. Itt az alkonyat:
Bíborló fényt a felhők fodra tör,
Halk sóhajtás sem zizzenti a nádat,
S hallgat az álmos, lomha víztükör.

Tóparton ülök. Iszonyú a csend!
Ilyen a hinduk Nirvánája tán...
... Eltévedt kezem kavicsokkal játszik
S a vízbe dobja mind, egymásután.

Nagyokat loccsan. Megtöri a tükröt
Fájón, vonaglón ezer gyűrű kél;
Egymást követve szanaszét kigyódnak...
Mi vonja őket? Merre van a cél?...

Talán nekem is ilyen tó a lelkem -
És alvó álmok vizével tele -,
S fehér ruhában partján ül az Élet
És kavicsokat hajigál bele -

Vágy-gyűrűk kelnek - siklanak előre -
Csábítón int nekik a Szép, s a Jó -
Hullnak, hullnak a színes kövecsek
És vonaglik és hullámszik a tó - ...

... Egyszer azután kifárad az Élet;
Álomra hajtja fejét szótlanul, -
A sok törtető gyűrű szerteszéled
S a Végtelenben halkan elsimul...

Istent nem is említi ez a gyönyörű vers, de tudjuk, hogy ott van, benne van. Tőle indultunk, hozzá akarunk megérkezni. Mert Ő vonz minket, tudjuk, merre van a cél. Imádkozzunk.

Uram, Te egyszer itt jártál a földön, s hátrahagytad lábnyomodat, hogy legyen mit követnünk. Te, aki a mennyből letekintesz minden vándorra, erősítsd a fáradtat, bátorítsd a csüggedőt, térítsd vissza az eltévedtet, vigasztald a küzdőt. Te, aki az idők végén ismét eljössz, hogy megítélj mindenkit, Urunk és Megváltónk, hadd álljon példaképed tisztán és világosan lelki szemeink előtt, hogy szétozlassa a ködöt! Segíts nekünk, hogy Téged követve érkezzünk meg üdvösségedbe és otthont találjunk Tenálad! Ámen!
(Sören Kierkegaard)

A keresztény ember az Istenre hangolódva értelmezi az életét és a halálát is. Jézus azt mondta: *Bizony, bizony, mondom nektek: Aki hisz bennem, annak örök élete van.* Tehát **nem lesz**, hanem **van**. És a földi élet ennek az örök életnek a része. Az inneni részt jól kell felhasználni, kihasználni. Ehhez persze a segítséget is megkapjuk, csak hát a kegyelemmel együtt kell működni!

Túróczy Zoltán: Tanács

Ma még Tied körülöttem minden,
Adhatsz belőle, adj hát, kinek nincs,
Mert jön egy nap, talán nemsokára
S kihull kezedből minden földi kincs.

És nem lesz tied többé semmi sem.
Tollad, virágos párnád másra vár,
Mit maga köré épített egy élet,
Nem lesz több mint összeomló kártyavár.

Ma szólhatsz még jóságos, meleg szóval
Testvéredhez, ki szenved, szomorú,
Vigaszt hoz szavad zengő muzsikája
S tán rózsát hajt egy töviskoszorú.

Hajolj hát hozzá, amíg beszélsz,
Harmatként hulljon szerető szavad,
Mert jön egy nap, hogy elnémul az ajkad
És soha többé szóra nem fakad.

Ma kezed még erős, a lábad fürge,
Szolgálhatsz szegényt, árvát, beteget,
Ma törölhetsz verejtéket, könnyet:
Óh, most segíts, ha teheted!

Mert jön egy nap, hogy kezed mozdulatlan,
Mindegy, hogy ős lesz, tél, vagy koranyár,
Mert nincs több időd, s amit meg nem tettél,
Azt nem teszed meg többé soha már.

De ma még Tied körülötted minden,
És adhatsz... Adj hát annak, kinek nincs!
Hisz jön egy nap, talán nemsokára,
S kihull kezedből minden földi kincs.

Igen, ez a mentalitás adja meg a belső békénket, reményünket, hogy ott lehetünk majd, ahol Mesterünk már vár bennünket. Földi vándorlásunknak, küzdelmeinknek ez ad értelmet és reményt. Erről szól következő énekünk.

Mi csak vándorok vagyunk (Varga Attila)

*Mi csak vándorok vagyunk itt a földön, vándorként éljük életünk.
És a szívünk úgy vágyik égi hazánkba Jézushoz, mert Ő az Úr.
Ha földi sátrunk egyszer összedől, az életünk majd véget ér,
az angyaloknak kórusához társul énekünk, a szentekkel zengjük örökké.
//: Áldunk Téged, imádunk Téged,
Mert szent kereszted által megváltottad a világot. ://*

Mártának mondta Jézus, mikor náluk járt: „Márta, Márta, te sok mindennel törödöl, és téged sok minden nyugtalanít, pedig csak egy a szükséges. Mária a jobbik részt választotta. Nem is veszíti el soha.” Talán mi is gyakran elfelejtjük, mi is igazán fontos, melyik is a jobbik rész. Életvitelünk, mentalitásunk legalább is erről tanúskodik.

Dénes Ferenc: Ami megmarad

És elmúlik minden, mit önző szíveddel
itt lenn megszerettél és megcsodáltál:
rég életed zilált kerete, tüskés bozótja,
csalfa reménye, fájó szerelme, ábrándos álma,
s a féktelen, ifjú tombolások...
tavaszok, nyarak, bánatos ősök;
mind, mind elmúlnak. Sárguló lombok
zizegve hullanak lábaid elé,
megadva maguk...

Elhagy a barát és ellenség is elhagy...
az élet minden édes melege megfagy,
elszáll a nap, röppenek az évek,
elnémul ajkodon az örömeinek,
virágillattal együtt száll el
a gyermekcipős, gondtalan élet...
Ifjú álmok mézédés nedűje
s a férfikor dele, fénye, ereje,
temérdek terve, - elmúlik mind.
Ruhád kopik, az arcod ráncos lesz,
sima homlokod gondok, félelmek, könnyek,
fájdalmak ekéje szántja...
görnyed a hátad és vézna lesz a tested...
nehézzé válik durva, nagy kereszted,
s ha leroskadtál kereszted alatt,
mentő kezek éretted nem nyúlnak...
S mikor mindezek végképp elmúlnak,
közeleg a leszámolás napja.
Akkor majd úgy látod, semmid sincs:
Mit viszel magaddal?
Ha minden elmúlik, mi marad neked?

Megmarad könnyed, mit másokért sírtál.
Sóhajod, mit zokogva égbe bocsátottál
betegek, bénák kórházágya mellől.
Megmaradnak az égő, hó imák,
simogató, könnytörő kezed
elfelejtett jótéteményei...
Megmaradnak vigaszszavaid, lelkedben
a lángoló, szent hit,
sebkötözésed, önfeláldozásod,
alamizsnát nyújtó forró szívjóságod. -
És lelkedben az igaz szeretet!
AZ MARAD MEG, AMIVÉ KRISZTUSBAN LETTÉL.
AZ MARAD MEG, AMIT KRISZTUSÉRT TETTÉL!

Ne gyűjtsetek magatoknak kincseket a földön, hol a rozsdá és a moly megemészti, és ahol a tolvajok kiássák és ellopják. Hanem gyűjtsetek magatoknak kincseket a mennyben, ahol sem a rozsdá, sem a moly meg nem emészti, és ahol a tolvajok ki nem ássák, sem el nem lopják. Mert ahol van a ti kincsetek, ott van a ti szívetek is.

Igen, nekünk itt a földön odafönti kincseket kell gyűjtenünk! Az előbbi vers gondolatát Túrmezei Erzsébet még tömörebben fogalmazza meg.

Túrmezei Erzsébet: Elmúlt

Voltál már az alkalom temetésén?
Verik a koporsófüdelet
fagyos téli göröngyök,
s a szívedet göröngynehéz miértek:
Miért nem tetted?
Miért nem adtad?
Miért nem mondtad?
Felelj: miért nem?...

Ezer alkalmat temetünk
minden temetésen.
Hiába koszorú, virág
síron, ravatalon...
Verik a koporsófüdelet
fagyos téli göröngyök...
Elmúlt az alkalom.

Imádkozzunk most azért, hogy az ilyen, lelkiismeretünket furdaló miértek egyre ritkuljanak.

Urunk, Te megadod nekünk, hogy mindig újra kezdhetünk! Te ajándékozod nekünk a jövőt. Minden nap érezzük, hogy múlik az idő, éveink száma véges. Urunk, mindannyian szeretnénk távlatokban élni. Szeretnénk megtapasztalni a soha el nem múló fényt, szeretnénk, ha mienk lehetne az élet teljessége. Kérünk, add, hogy az előttünk álló időt igazi gazdagodásra használhassuk. Add, hogy azt keressük mindig, ami soha véget nem ér. Add, hogy mindennapjainkban megtapasztalhassuk: a szeretet soha el nem múlik. Ámen.

Most volt Mindenszentek és Halottak napja. A temetőben járva óhatatlanul eszünkbe jut a mi tranzitusunk is. Természetes a félelmünk, aggodásunk, félünk az ismeretlentől. Csak a hitünk segíthet ezen.

Sík Sándor: A köpönyeg

Mottó egy székelv népdalból:

*Elmegyek, elmegyek, hosszú útra megyek,
Hosszú út porából köpönyeget veszek.*

Elmegyek, elmegyek, hosszú útra megyek.

Úti köpönyeget hamar hol is vegyek?

Volna köpönyegem hosszú út porából,
Hosszú poros élet bűnei sokából:

Rongyos egy köpönyeg, százszor ki van foldva,
Csak újra kifeslik folt hátán a foltja.

Eldobnám szívesen, hisz világ csúfjára,
Hogy álljak ki benne az ország útjára.

De hát még hogy álljak szeme elé Annak,
Aki nem így akart engemet magamnak.

Ha még el is szánnám el is hajítani:
Marad-e alatta belőlem valami,

Amire rámondjam: ez az én személyem,
Az ember, az Isten, a magam szemében.

Már a hosszú útnak végét rovom én is,
Túl a másik fele harmadik felén is.

Rövid útra kell már köpönyeg énnékem.
Te tudod, Jézusom, egyedül mértékem.

Csak tetőled várom, hogy vállamra veted
Azt a Te rámszabott, varratlan köpenyed.

Szerencsések azok, akiknek a családjában, bölcs, megbékélt öregek szépen készülnek erre az utolsó földi kalandra. Ezek közé tartozom én is! Igen, ők a nagyszüleink, dédszüleink. Akik el tudták engedni mindazt, ami oda túlra nem átvihető, de szolgálták a maguk módján mindazt, ami a túlpartra való megérkezéshez mindannyiunknak szükséges. Egy Zorán-dallal és egy verssel idézzük meg alakjukat.

Zorán: Kell ott fenn egy ország

*Kendőbe zárta ősz haját,
Ahogy a régi nagymamák.
S ha látta, apánk nem figyel,
Esténként sűgva kezdte el:
Tedd össze így a két kezed,
Így teszi minden jó gyerek.
S szomorú szemmel végigmért,
S nevtünk - Isten tudja, miért.*

*Nézz csak fel, az ég magas...
Bár azt mondják, hogy nem igaz.
Ott jártak űk, a repűlők
És nem látták sehol...*

*Kell ott fenn egy ország,
Mely talán ránk is vár.
Kell ott fenn egy ország,
Amit senki nem talál.
Kell ott fenn egy ország,
Mely bárkit átölel.
Kell ott fenn egy ország,
Amit sosem rontunk el.*

*Felnőtt az ember, s mindent lát.
Szobánkban ott a nagyvilág,
Melyből egy gyermek mit sem ért.
Egy kőre hajtja kis fejét.
Az arca szép, nem álmodó,
Nem kelti fel már ágyúszó,
Csak egy hang szól, halk és fáradt
Mint egy régi altató...*

*Nézz csak fel, az ég magas
Csak hadd mondják, hogy nem igaz
Mit tudnak űk, a repűlők
A szívűk jég, csak jég...*

*Kell ott fenn egy ország,
Mely talán ránk is vár.
Kell ott fenn egy ország,
Amit senki nem talál.
Kell ott fenn egy ország,
Mely bárkit átölel.
Kell ott fenn egy ország
Amit sosem rontunk el...*

Sík Sándor: Öregasszonyok

Milyen szépek az alkonyati felhők!
A hűvös kékből méz-arany csorog.
Milyen szépek az öregasszonyok!
Az encián szemet huny éjszakára,
De hunyt szemmel is kéken mosolyog.
Ti tudtok ilyen, öregasszonyok.
Szép tiszta ráncok, szép, komoly barázdák:
Bölcsességgé szüremlett bánatok.
Nyájas szibillák, öregasszonyok!

Ti keskeny ajkak, kik a hallgatásban
Már minden titkot megtanultatok,
Tanítgassatok, öregasszonyok!

Gazdag szemek, szelíd tengerszemecskék,
Mélységesek és hullámtalanok,
Nyugtassatok el, öregasszonyok!

Hűvös kezek, de meleg tapintók,
Fagyos a kezünk, simogassatok,
Anyátlanokat, öregasszonyok!

Alvó kisgyerek ágya zsámolyánál
Ezüst-glóriás őrzőangyalok:
Virrasztanak az öregasszonyok.

Imádkozzunk közösen most úgy, ahogy talán öregeink szoktak imádkozni
– földi pályájuk vége felé. Tegyük mi is magunkévá ezt a mentalitást:

Isten Fiának hitében élek, aki szeret engem és a kereszten feláldozta magát mindenki üdvösségéért. Uram, erősítsd istenségedbe vetett hitemet! Te meghívsz, hogy éljek veled és a te szeretetedben. Meghívsz, hogy éljek a reményben, amely az örök élet felé vezető utat jelöli ki. Meghívsz a lelki újjászületésre és a bűnbánat útjára. Meghívsz az Isten országába, hogy veled éljek földi életem során, és a feltámadás után Istennel éljek az örök életben. Örömmel fogadom el hívásodat, add nekem legalább az utolsó helyet házádban! Ámen.

Szépen megöregedni nem is egyszerű feladat. Ezt sok testvérünkön látjuk – talán már önmagunkon is. Életkorunk előre haladta egyre többet elvesz korábbi lehetőségeinkből, – minden téren. Emiatt lehet háborogni, morgolódni, kétségbeesni, – de nem érdemes! Ha a földi életet az örök élet előszobájaként értelmezzük, akkor sokkal könnyebb az elengedés, a megbékélés. Mint aki egy hegycsúcsra megy, lassan eldobáljuk a fölösleges terheket, koloncokat, hogy könnyebben haladhassunk. Életünk – egykor nagyon fontosnak, sőt nélkülözhetetlennek gondolt körülményei – egyre jelentéktelenebbé válnak. Úgy is mondhatjuk, kiüresítjük szívünket, lelkünket, hogy Akire vágyakozunk, egyre jobban beleférjen életünkbe. Hogy a nagy találkozásra készek legyünk.

Sík Sándor: Őszi fecske

Mit is mondjak, mit is kérnék,
Serpenyőmbe ha mi fér még?

Én Istenem,
Egy keveset még elélnék.

Élnék, amint mások élnek,
Rendes népek, jámbor vének,

Én Istenem,
Mint a jó lelki szegények.

Csak a mái napot kérem,
Akár vízen és kenyéren,

Én Istenem, -
Holnap is úgy, ha megérem.

Tapsoló termekre vágyjam,
Úgy mint tegnap, - hajdanában?

Én Istenem,
Jobb a halk szó kis szobában.

Majd ellennék csendben immár
Fejemre nőtt fiaimnál,

Én Istenem,
Még ameddig hazahínál.

Egy-egy dalt ellesnék olykor
Fűtől, fától, csillagoktól,

Én Istenem,
Amíg egyszer el nem oltol.

Rendberaknám hét fiókom,
Versbe rívó cókóm-mókóm.

Én Istenem,
Aztán, tudod, nem szabódom.

Úgy szerettem ezt az áldott
Jóra váltott rossz világot,

- Én Istenem,
Úgy-e bizony megbocsátod? –

Mintha nem is futó vendég:
Mintha végképp itthon lennék.

Én Istenem,
Soha talán el se mennék,

Ha nem búgna éjek éjén
Valami a szívem mélyén,

Én Istenem,
Az a végső, az a mély-én.

Testvérszívben, testvérkézben,
Mint a fecske puha fészken,

Én Istenem,
Úgy éltem, úgy fütyörésztem.

Testvérkézből Isten-kézbe,
- Őszi fecskét költőzésre –

Én Istenem,
Majd elhívsz már, az Egészbe.

Jaj, csak akkor el ne késsen
Hozzád csukló szívverésem,

Én Istenem,
Csak az ament el ne vétsem.

Szent Pál leveleiben sok tanítást, értelmezést írt a halállal, saját eltávozásával kapcsolatban is. Idézzünk néhányat tanításaiból, hitvallásából:

„A jó harcot megharcoltam, a pályát végigfutottam, hitemet megtartottam. Készen vár az igazság győzelmű koszorúja, amelyet azon a napon megad nekem az Úr, az igazságos bíró, de nemcsak nekem, hanem mindenkinek, aki örömmel várja eljövételét.” Tim.

„...számomra az élet Krisztus, a halál pedig nyereség. Ha meg tovább kell élnem, az gyümölcsöző munkát jelent. Nem tudom tehát, mit válasszak. Mind a kettő vonz: Szeretnék elköltözni, hogy Krisztussal egyesüljek, mert ez mindennél jobb volna. De hogy értetek életben maradjak, arra nagyobb szükség van.” Fil.

„Ki szakíthat el bennünket Krisztus szeretetétől? Nyomor vagy szükség? Üldöztetés vagy éhínség, ruhátlanság, életveszély vagy kard? ..... Biztos vagyok ugyanis benne, hogy sem halál, sem élet, sem angyalok, sem fejedelemségek, sem jelenvalók, sem eljövendők, sem hatalmasságok, sem magasság, sem mélység, sem egyéb teremtmény el nem szakíthat bennünket Isten szeretetétől, amely Krisztus Jézusban, a mi Urunkban van.” Róm.

Földi életünk a szeretet kiteljesedése, – ha jól csináljuk. Igazi, mély szeretetkapcsolatokat mindnyájan megéltünk, átéltünk. Emberi kapcsolataink egyik legszebbike a házastársi szeretet. Talán éppen ezért a társát elvesztő idős ember fájdalma leírhatatlan.

Most erről a gyönyörű életútról éneklünk el egy megzenésített Robert Burns verset.

John Anderson, szívem, John

*John Anderson, szívem John,
kezdetben, valaha
hajad koromsötét volt, John,
s a homlokod sima.
Ráncos ma homlokod, John,
hajad leng deresen,
de áldás ősz fejedre, John,
John Anderson, szívem.*

*John Anderson, szívem, John,
együtt vágtunk a hegynek,
volt víg napunk elég, John,
szép emlék két öregnek.
Lefelé ballagunk már, John,
kéz-kézben csendesen,
s lent együtt pihenünk majd, John,
John Anderson, szívem.*

Életünkben annyi szép dolog történt velünk, hogy nem győzünk hálát adni érte. Az előforduló szenvedések kontrasztja pedig segített a szép dolgok megbecsüléséhez, értékeléséhez. Ady Endre vallomásával – úgy gondolom – mindnyájan egyetértünk.

Ady Endre: Köszönöm, köszönöm, köszönöm

Napsugarak zúgása, amit hallok,
Számban nevednek jó íze van,
Szent mennydörgést néz a két szemem,
Istenem, Istenem, Istenem,
Zavart lelkem tegnap mindent bevallott:
Te voltál mindig mindenben minden,
Boldog szimatolásaimban,
Gyöngéd simogatásaimban
S éles, szomorú nézéseimben.
Ma köszönöm, hogy te voltál ott,
Hol éreztem az életemet
S hol döltek, épültek az oltárok.
Köszönöm az énértem vetett ágyat,
Köszönöm neked az első sírást,
Köszönöm tört szívű édesanyámat,
Fiatalságomat és bűneimet,
Köszönöm a kétséget, a hitet,
A csókot és a betegséget.
Köszönöm, hogy nem tartozok senkinek
Másnak, csupán néked, mindenért néked.
Napsugarak zúgása, amit hallok,
Számban nevednek jó íze van,
Szent mennydörgést néz a két szemem,
Istenem, Istenem, Istenem,
Könnyebb a lelkem, most, hogy látván vallott,
Hogy te voltál élet, bú, csók, öröm
S hogy te leszel a halál, köszönöm.

Ezzel a köszönettel, ezzel a lelkülettel elköszönünk mára az Oltáriszent-
ségben ma is velünk lévő Urunktól.

Térdet, fejet hajtok, néked áldást mondok.

Hiszem, itt vagy valóban, e nagy szakramentomban.

Áldás csengetés

Tebenned remélek, szívemből szeretlek.

Készebb vagyok meghalni, mint Téged megbántani.

A Szentírásban – az Ószövetségben Isten üzeneteképpen, az Újszövetségben pedig Jézus ajkáról nagyon sokszor elhangzik a bátorítás: „Ne féljete!” Imaóránk végén Jézus szavait idézem: „*Ne legyen nyugtalan a szívetek! Higgyetek az Istenben és bennem is higgyetek! Atyám házában sok hely van, ha nem így volna, megmondtam volna nektek. Azért megyek el, hogy helyet készítsek nektek. Ha aztán elmegyek, és helyet készítek nektek, újra eljövök, és magammal viszlek benneteket, hogy ti is ott legyetek, ahol én vagyok.*”

Befejezésül mi sem bíztathatjuk egymást mással, mint hogy ne féljünk a földi haláltól, mert az az örök életre nyíló ajtó számunkra. Ezzel a gondolattal mondjuk záró imánkat!

Ó, Istenem, mikor találom meg végre nyugalمامat? Nagyon vágyódiك lelkem tehozzád! De erős leszek, s türelmesen várom azt az órát, melyen isteni Megváltóm az örök üdvösségre hív. Addig csak az lesz a gondom, hogy neki tetszően éljek, s szent akaratát teljesítsem.

Istenünk, ha eljön a végső „átmenet” pillanata, add, hogy derűs szívvel induljunk, nem sajnálva azt, amit magunk mögött hagyunk, hiszen ha a hosszú keresés után Veled találkozhatunk, újra megtalálunk minden igazi értéket, amit itt a földön megismerhattünk. Ámen.

Plébániai füzetek

Kiadó:

Esztergom-Városi Plébánia

Esztergom, Rudnay tér 9.

www.szentanna.extra.hu

T.: 06 33 312 291

A sorozat szerkesztője:

Nyitrai László

képviselőtestületi alelnök

Sokszorosítás:

Spori Print Vincze Nyomda